

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ARMASTUS ON SUURIM
ÕNNEMÄNG...

TÄIUSLIK NAABER

MacGregorid: CYBIL

Originaali tiitel:
Nora Roberts
The Perfect Neighbor
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1999 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12350618
ISBN 978-9949-82-322-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõigile mu kübersemudele, kes on mu südant nii paljude
naeratustega soojendanud.*

Esimene peatükk

„Niisiis... oled sa temaga juba rääkinud?“

„Mh?“ Cybil Campbell jätkas tööd oma joonistuslaual, jagades paberit osadeks pikaajalise harjumuse ja oskuse usinusega. „Kellega?“

Järgnes pikk ja puhanguline ohe, mis pani Cybili võitlema, et hoida oma huuli tõblemast. Ta tundis oma esimese korruse naabrit Jody Myersit hästi – ja mõistis täpselt, kes oli see *tema*, kellele Jody vihjas.

„Selle võrratu härra Salapärasega 3B-s, Cyb. No kuule, ta kolis sisse nädal tagasi ja pole mitte kellelegi veel sõnakestki öelnud. Aga sa oled otse teisel pool koridori. Me vajame siin mõningaid detaile.“

„Mul on üsna kiire olnud.“ Cybil vilksas pilgu üles, jälgides Jodyt, kes oma väljendusrikaste pruunide silmade ja tuhkblondi juuksepehmakaga

mööda ateljeed energiliselt edasi-tagasi kõndis. „Ma vaevalt märkasin teda.“

Jody esimene reaktsioon oli põlglik norsatus. „Ära luiska. Sa märkad kõike.“

Jody tuli joonistuslaua juurde, vaatas üle Cybili õla ja kirtsutas nina. Siniste joonte rägastikus polnud midagi eriti huvitavat. Talle meeldis rohkem, kui Cybil hakkas leheosadesse tegelasi visandama.

„Tema postkastil pole isegi veel nime. Ja mitte keegi ei näe teda päeval hoonest lahkumas. Isegi proua Wolinsky mitte, ja temast ei pääse ometi keegi mööda.“

„Võibolla on ta vampiir.“

„Vau.“ Sellest mõttest intrigeeritud, tõmbas Jody oma ilusad huuled prunti. „Kas see oleks lahe või mis?“

„Liiga lahe,“ nõustus Cybil ja jätkas oma koomiksi ettevalmistamist, samal ajal kui Jody ateljees ringi tantsis ja lobises kui harakas.

Kellegi selts ei seganud Cybili töötamast. Tegelikult nautis ta seda. Ta polnud kunagi olnud eraldatuse ja vaikuse inimene. See oligi põhjus, miks ta oli õnnelik, elades New Yorgis, õnnelik, seades end sisse väikeses hoones koos peotäie andeksandmatult uudishimulike naabritega.

Sellised asjad ei rahuldanud teda üksnes isiklikul tasandil, vaid olid vesi ka tema erialaveskile.

Ja kõigist selle vana ümberehitatud laohoone asukatest oli Jody Myers Cybili lemmik. Kolm aastat tagasi, kui Cybil sisse oli kolinud, oli Jody olnud

energiline noorik, kes uskus palavikuliselt, et igäüks peaks olema niisama õndsalikult õnnelik kui tema.

Mis tähendas, abielus, mõtles Cybil.

Nüüd tõeliselt jumaldusväärse kaheksakuise Charlie ema, oli Jody oma eesmärgile üksnes veelgi rohkem pühendunud. Ja Cybil teadis, et ta ise oli Jody esmane objekt.

„Kas sa ei ole temaga isegi koridoris kokku juhtunud?“ tahtis Jody teada.

„Veel mitte.“ Cybil võttis pliitsi ja koputas sellega vastu oma mossitamiseni täidlast alahuult. Tema pikkade ripsmetega silmad olid videvikus selge mere karva rohelised ja oleksid võinud muutuda eksootilisteks või unistavateks, kui neis poleks peaaegu alati sädelanud huumor.

„Proua Wolinsky kaotab tegelikult oma haaret. Ma olen näinud teda majast lahkumas päeval –, mis välistab meie vampiiristaatuse.“

„Sa oled?“ Silmapilk haaratud, tiris Jody ratastel tabureti joonistustlaua juurde. „Millal? Kus? Kuidas?“

„Millal? Koidikul. Kus? Suundumas mööda Grandi itta. Kuidas? Unetus.“ Lastes end kaasa haarata, keeras Cybil oma pöördtooli. Tema silmades tantsiskles lõbusus. „Ärkasin varakult ja mõtlesin pidevalt šokolaadiruutude ülejäägile eelmise õhtu peost.“

„Lausa energiapommid,“ nõustus Jody.

„Jah, seega ma ei saanud tagasi magama minna, enne kui olin ühe ära söönud. Kuna ma olin niikuinii üleval, tulin siia mõneks ajaks töötama ja lõpetasin

lihtsalt akna juures seisemisega. Nägin teda välja tulemas. Teda ei saa tähele panemata jätta. Ta on kindlasti oma kuus jalga neli tolli pikk. Ja need õlad...“

Mõlemad naised pööritasid hindavalt silmi.

„Igatahes oli tal käes spordikott ning jalas mustad teksased ja seljas must dressipluus, seega ma järeldasin, et ta suundus spordisaali treenima. Neid õlgu pole võimalik saada terve päev lamades, kartulikrõpse süües ja õlut juues.“

„Ahaa!“ Jody torkas õhku oma sõrmega. „Sa oled huvitatud.“

„Ma ei ole surnud, Jody. See mees on ohtlikult oiuline ja kui lisada sellele salapäraõhustikule veel prink tagumik...“ Tema käed, harva paigal, läksid laiali. „Mida muud saab tüdruk teha, kui imestada?“

„Milleks imestada? Miks sa ei võiks ta uksele koputada ja talle mõne koogi või midagi muud viia? Ütle talle tere tulemast naabruskonda. Siis saad teada, mida ta seal terve päev teeb, kas ta on vallaline, millega ta elatist teenib. Kui ta on vallaline. Mis...“ Ta katkestas lause, pea valvsalt tõstetud. „Charlie ärkas üles.“

„Ma ei kuulnud midagi.“ Cybil keeras pead, sihtides kõrva ukse poole, kuulatas, kehitas õlgu. „Ma vannun, Jody, et sünnitusest peale on sul kõrvad nagu nahkhiirel.“

„Ma pean tal mähkmed vahetama ja ta jalutama viima. Tahad ka tulla?“

„Ei, ma ei saa. Ma pean tööle hakkama.“

„Näeme siis õhtul. Õhtusöök on kell seitse.“

„Hea küll.“ Cybil naeratas, kui Jody minema sööstis, et tuua Charlie magamistoast, kuhu ta oli lapse pannud uinakut tegema.

Õhtusöök kell seitse. Koos Jody igava ja tüütu nõo Frankiga. Cybil küsis endalt, millal ta kasvatab endale selgroo ja ütleb Jodyle, et ta lõpetaks proovimise teda paari panna.

Tõenäoliselt, otsustas ta, umbes samal ajal, kui ta proua Wolinskyle sedasama ütleb. Ja härra Peeblesile esimeselt korruselt ja oma rõivaste keemilisele puhastajale. Mis kinnismõte neil inimestel küll on, et leida talle mees?

Ta oli kahekümne nelja aastane, vallaline ja õnnelik. Mitte seda, et ta ühel päeval perekonda poleks tahtnud. Ja võibolla kena maja kusagil äärelinnas, õuega laste jaoks. Ja koer. Kindlasti peab seal olema koer. Aga see oli edaspidiseks. Talle meeldis tema praegune elu väga, tänan.

Nõjatanud küünarnukid joonistuslauale, toetas ta lõua rusikatele ja andis piisavalt alla, et aknast ainiti välja vaadata ja lubada endal unistada. Kindlasti oli see kevad, mõtles ta, mis tegi ta nii rahutuks ja täitis närvilise energiaga.

Ta kaalus, et mõtleb ümber ning läheb Jody ja Charliega siiski jalutama, kuid kuulis siis oma sõbrannat nägemist hüüdma ja ust tema selja taga kinni prantsatamas.

Nii palju siis selleks.

Töö, meenutas ta endale, ja keeras pöördtooli tagasi, et alustada oma koomiksi „Sõbrad ja naabrid“ esimese osa visandamist.

Tal oli joonistamisel kindel ja osav käsi ning see oli tulnud loomulikult. Tema ema oli edukas, rahvusvaheliselt lugupeetud kunstnik, isa eraklik geenius kaua väljaantud koomiksi „Macintosh“ taga. Koos olid nad talle ja tema vennale-õdedele andnud kunstiarmastuse, huumorimeele ja kindla vundamendi.

Cybil oli teadnud juba siis, kui ta oma kodu turvalisusest Maine'is oli lahkunud, et teda oodatakse rõõmuga koju, kui New York ta tagasi lükkab.

Kuid see polnud lükanud.

Nüüd oli tema koomiksi populaarsus kolme aasta jooksul üksnes kasvanud. Ta oli uhke selle üle, uhke lihtsuse, soojuse ja huumori üle, mida ta suutis igapäevaste tegelastega igapäevastes situatsioonides luua. Ta ei püüdnud matkida oma isa irooniat või tema tihti teravat poliitilist satiiri. Tema jaoks oli see elu, mis ajas ta naerma. Kinojärjekorras kinnijäämine, õige kingapaari leidmine, veel ühe pimekohtingu üleelamine.

Kuigi paljud nägid tema Emilyt autobiograafilisena, nägi Cybil teda ideede suurepärase allikana, kuid ei tundnud kunagi ära enda peegeldust. Lõpude lõpuks oli Emily pikk kütkestav blondiin, kel oli hirmus ebaõnn töökoha hoidmisega ja veelgi suurem ebaõnn meestega.

Cybil ise oli eduka karjääriga keskmist kasvu brunett. Mis meestesse puutus, noh, nad polnud tema

jaoks piisav prioriteet, et muretseda õnne või ebaõnne pärast.

Kulmukortsutus tuli ta näole, kitsendades helehohelisi silmi, kui ta tabas end pigem pliiatsiga koputamas, kui seda kasutamas. Näis, et ta lihtsalt ei suutnud keskenduda. Ta tõmbas sõrmedega läbi oma brändipruuni lühikese juustemütsi, prunditas oma pehmeid kaunikujulisi huuli ja kehtitas õlgu. Võibolla vajas ta lühikest vaheaega, kerget suupistet. Võibolla paneb väike šokolaad mahlad jälle voolama.

Ta tõukas tooli tagasi, torgates pliiatsi kõrva taha hajameelses harjumuses, mida ta oli püüdnud vältida lapsepõlvest peale, lahkus päikesest ülevalatud ateljeest ja suundus trepist alla.

Cybili korter oli suurepäraselt avatud; peale ateljeeruumi oli see olnud peamine põhjus, miks ta selle nii kiiresti ära oli napsanud. Pikk lett eraldas kööki elutoast, jättes kogu alumise tasandi üheks alaks. Kõrged aknad lasksid sisse valgust ja tänava-müra, mis oli teda nädalaid pärast linna saabumist ärkvel ja põnevil hoidnud.

Ta liikus meeldivalt, veel üks joon, mille ta oma emalt oli pärinud. Mida tema isa nimetas tõeliseks graatsiaks. Tal olid pikad jäsemed, mis olid hästi sobinud balletitundideks, mida ta lapsena oli palunud – ja seejärel neist tüdinud. Ta läks paljajalu kööki, avas külmkapi ja pidas aru.